

Prelaadi kiri (detsember 2007)

Jumal tuleb, et meid päästa.
Sellest lootusest täidetud,
valmistame Advendi ajal ette
oma südamed, et Jeesus neis
väärika eluaseme leiaks.

12.12.2007

Minu armsad lapsed, hoidku Jeesus
minu tütreid ja poegi.

Mõne päeva eest alustasime Töös
maarjalikku aastat, et tänada Neitsi
Maarja kaudu Pühimat Kolmainsust,
Opus Dei ja Püha Risti Prelatuuri 25-

aastaseks saamise puhul. Nende kuude jaoks tahaksin ma teile mõned palveharjutused soovitada; kuid eelkõige, peaksime oma igapäevasesse võitlusesse pühaduse ja apostolaadi eest, suunama jõu, mis tuleneb eelkõige meie intensiivsemast ja armastusväärsemast suhtlemisest meie taevalise Emaga.

Juba Don Alvaro juhatas meid maarjalikule teele, kui tähistasime 1978. aastal Opus Dei kuldset aastapäeva. Sellisel tähtsal aastapäeval on täiesti loomulik – ja hädavajalik! – et otsime eriliselt kaitset Maarja juures. Võtkem ka siin meie Isalt eeskuju. Ma mäletan väga hästi, kuidas ta rõõmustas, kui paavst Pius XII 1954. a. maarjaliku aasta maailmakirikus välja kuulutas, et tähistada sellega pärispatuta saamise dogmaatilise mõiste sajandat aastapäeva.

Püha Josemaría tuletas meile siis meelde, et Opus Dei on sündinud ja kasvanud meie Valitsejanna rüpes. Seetõttu on meil palju maarjalikke harjumusi, mis kujundavad Jumala laste igapäevaelu Jumala Töös. Ja väljendades oma rahulolu, jätkas ta "te ei oska ette kujutada, kuidas ma rõõmustasin, kui teda sain, et meie paavst selle, 1954. aasta Jumalaemale pühitses." (Püha Josemaría, 9. jaanuar 1954)

Ma soovin, et need sõnad leiaks teis vastukaja, sest ta rääkis seda meile kõigile. Pealegi on nii lihtne näha, ja aru saada kuidas meie Valitsejanna iga sammu meie eluteel saadab. Vaatleme rahus, palve viljakas vaikuses, tema kaitsvat kohalolekut ja me näeme järjest selgemini, kuidas meie Ema järjest rohkem kõigis meie elu iseenesest väikestes asjades ohjad oma kätte võtab. Oma Poja väega on ta mitmeid kordi meie hinge vaenlase kohalolekul päästnud, Ta on

meid aidanud kiusatustele võidukalt vastu minna, ta on aidanud meil takistused ületada ja ennast Jumala tee suunata. Jumal on nii sisse seadnud, et Tema on see, kes meid uuele mõistmisele ja armutegudele juhatab, mis vaatamata armetusele meie südames idanevad.

Maarjaliku aasta esimesed päevad langevad kokku noveeniga Neitsi Maarja pärispatuta saamise püha puhul. See on kiriku komme, millega valmistume 8.detsembri suuropühaks. Nagu püha Josemaría meile õpetas, määrab igaüks ise, kuidas ta seda elada soovib aga üks asi on täiesti kindel – me peame pidevalt olema katkematus vestluses Maarjaga, hoolitsema püsivalt ja järjekindlalt palve, suretamise ning oma kutsetööst; peale selle püüame käsikäes oma Emaga sugulasi, sõpru ja tuttavaid – mida rohkem, seda parem – Kristusele lähemale tuua.” Jeesuse juurde jõutakse ja naastakse alati

Maarja kaudu” (Püha Josemaría, Tee nr. 495)

Samuti on alanud Advendiaeg, mis peaks olema meile stiimuliks, veeta need nädalad enne Jõulupühi käsikäes Neitsi Maarja ja püha Joosepiga. Igal aastal kutsub liturgia meid tungivalt seda tegema ja mida lähemale 25. detsember jõuab, seda enam nendel päevadel ja nädalatel on eriti kasulik mõelda sõnadele, millega Jumal juba aegade algusest saadik inimeste südamesse rõõmu ja julgust sisendas. Moosese raamatu esimestes peatükkides, vahetult pärast pattulangemise kirjeldust, täidab Pühakiri meid lootusega. Jumal pöördub kiusaja poole, kes mao kujul meie esivanemaid ahvatles. ” *Ja ma tõstan vihavaenu sinu ja naise vahele, sinu seemne ja tema seemne vahele, kes purustab su pea, aga kelle kanda sa salvad* ” (1. Moosese 3.15) Nii võime loota lunastusele, mis teostub Naises ihust

sündinud Kristuse kaudu. Ja me võime seal ähmaselt tajuda suurepärase Naise –Lunastaja Ema –kuju, mida pörgumaod ei kõiguta.

Maarja, seistes oma Poja kõrval ja olles tihedalt temaga ühenduses, võidab täielikult hingede vaenlase. Kristuse teeneid silmas pidades, on ta eostumise esimesest hetkest vaba pärispatust, milles meie kõik ülejäänud sündinud oleme. Ta on igavesti laitmatu, täiesti püha ihu ja hinge poolest, *Pühim*, nagu ütleb õigeusu kirik.

Nende esimeste ettekuulutuste kaudu kuuleme jõuliselt vanade prohvetite häält hüüdmas. Need loovad täieliku kooskõla Advendiliturgias. Mõelgem sellele, et kirik eelkõige viimasel nädalal – vahetult enne Kristuse sündimist – vaevalt veel oma vaimustust taltsutada suudab ja rõõmuhüüde vallandab: ”Sina, kõrgemate tarkus,

tule ja ava meile tarkuse ja
mõistmise tee” nii kõlab
17.detsembri palvetes, see on
esimene suurtest päevadest, mis
juhatavad meid Jõulupühadele.

”Sina, Jesaia võrse, tule ja päästa
meid, ära viivita enam kaua” ja
hiljem veel enam rõhutatult, ”Sina,
Taaveti võti, tule ja ava tee pimeduse
vanglast Jumalariiki. Tule ja päästa
inimesed, keda sa mullast loonud
oled” (Rooma Missale)

Minu tütred ja pojad, võtkem omaks
see tungiv hüüe, mille kirik meile
suunab. Valmistagem juba esimestest
Advendi päevadest alates oma süda,
et Issand tülles leiaks selle nii
puhtana, kui võimalik ja et Ta
heameelega meisse oma eluaseme
rajada võiks. Me teame küllalt hästi,
et mitte keegi meie seast ei ole
vääriline Teda vastu võtma, aga oma
halastuse tõttu tuleb ta meile vastu ja
kingib oma armu.

Igal hommikul tuleb ta pühas
Armulauas meie juurde. Igapäevane
täis armastust valmistumine selleks
hetkeks on parim viis, ennast tema
tulemiseks ette valmistada. Ma palun
Taevast, et võiksite kogu sügavusest
hüüda: "Kohelge mul Teda hästi" (Tee
nr. 531), kuna vaatleme Joosepi ja
Maarja käitumist, kui täiuslikku
reaalsust.

Peatugem hetkeks ja mõelgem paavst
Benedictus XVI sõnadele toetudes, *et*
liturgia ei ole minevikuvorm – Jumal
tuli – ega tulevikuvorm – Jumal tuleb
tulevikus. Tegemist on olevikuga,
kaasajaga – Jumal tuleb just nüüd.
Tegemist on, kui päris täpselt öelda
"praesens continuum" vormiga, st.
tegevust, mis pidevalt toimub. See on
sündinud, sünnib nüüd ja sünnib ka
edaspidi! "Jumal tuleb" igal ajal. Sõna
"tulema" väljendub siin "teoloogilise "
ja just nimelt "teoloogilise" verbina,
kuna ta väljendab midagi niisugust,
mis tabab Jumala olemust.

Kuulutamine "Jumal tuleb" on lihtsalt oma oluliste suurepäraste ja vajalike omaduste tõttu "Jumal, kes tuleb" võrdne Jumala enda kuulutamisega. Advendiaeg kutsub usklikke endale seda tõde teadvustama ja sellekohaselt tegutsema. See kõlab nagu üks tervistav väljakutse, päev-päeva, nädal-nädala ja kuu-kuu järel : Ärka üles! Mõtle sellele, et Jumal tuleb. Mitte eile, mitte homme, vaid täna ja praegu! Ainuke ja tõeline Jumal, "Aabrahami, Iisaku ja Jakobi Jumal", see ei ole Jumal, kes Taevas viibib, kes meie tegemiste vastu huvi ei tunne, vaid ta on "Jumal, kes tuleb" See on isa, kes iial ei lakka meie peale mõtlemast, meiega kohtumast ja meie juurde tulemast, kes meile suurima tähelepanuga vabadust soovib; Ta tahab tulla meie keskele ja meie seas elada, Ta tahab meie juurde jääda. Tema "tulemisele" lisandub soov, meid surmast ja kurjast vabastada, eelkõige kõigest sellest, mis on takistuseks täielikule õnnele. Jumal

tuleb, et meid päästa. (Paavst
Benedictus XVI 1. Advendipühapäev,
2.12. 2006)

Samaaegselt kutsub Advendiaeg
meid meenutama sõnu: ”*Dominus
prope*”- Issand on lähedal. See
liturgiline ütlus avaldab mulle igal
aastal väga sügavat muljet. Me võime
seda mitmel viisil tõlgendada ja neid
sõnu igaühe vaimulike vajaduste
kohta käivaks arvata. Mõelgem
sagedamini sellele rõõmustavale
tõsiasjale, laskugem selle sügavusse,
eriti neil hetkedel, mil Kristuse
järgimine meile raske ja pingutav
tundub. Olgem veendunud, et me
oma takistused otsekohe
kõrvaldame, kui võimaldame, sellel
lähedusel väga sügavaks suhteks
kujuneda.

Dominus prope, muuhulgas ka
sellepärast, et ta on meie hingepõhjas
armu seisus, ta on nii lähedal kui
üldse olla võib. Ta tahab meie juures,

meie sees viibida. Me võime *Dominus prope* peale mõelda ka põhjusel, et läheneb selle üleva hetke aastapäev, mil Kõigeväeline, kes ei vaja midagi, kui saabub aegade täius, tahtis meile näidata, et Ta vaatab heameelega kõigi oma loodute peale, igaühe peale meie hulgast. *Deliciae meae esse cum filiis hominum* – olen rõõmus siis, kui saan olla inimeste keskel. *Dominus prope* peaks tugevdama ka meie kutset apostolaadile. Peaksime püüdma – iga päev!- ilma inimliku kartuseta meid ümbritsevas keskkonnas teda anda, et Jumal on väga lähedal ja koputab meie hinge uksele. ”Ava mulle, mu õeke, mu kullake, minu tuvike, mu süütuke!” ütleb ta meile kõigile, nagu mõrsjale Ülemlaulus. Peaksime otsekohe võimaldama talle sissepääsu oma südamesse ja mitte laskma tal mööduda, et meiega ei juhtuks nii, nagu mõrsjaga, kes vastab selles laulus: ”ma avasin oma kallimale,

aga mu kallim oli pööranud ja läinud.”

Tehkem uus otsus, ennast Jõuludeks hästi ette valmistada. Meenutame nüüd, Advendi esimesel nädalal, kui tihti oleme palunud *Veni, Domine Iesu*- tule, Issand Jeesus? Kas oleme sagedamini vaadelnud seda osa Pühakirjast, mida me neil päevil paremini mõista võime *Rorate coeli* – ”Kastke, taevad, ülalt ja pilved, pange voolama õiglus!” Ja meie võiksime juurde lisada: avanegu maa! Taevas on juba avatud ja püsib avatuna, sest Jumal on igal hetkel meie juures, aga meie peaksime avama oma südame – oma maailma – peaksime selle lahti rebima, et taevaliku armu sade selle täita võiks, et see meid tervistaks ja pühitseks, ning meile jõudu annaks.

Advendiaeg on lootuse aeg. Eile, 30. novembril, avaldas Püha Isa oma teise Entsüklika, pealkirjaga ”Spe et

salvi” lootuses oleme me päästetud.
Selle lugemine ja vaatlemine nendel
nädalatel aitab meid lähemalt
süveneda Jõulupühade mõttele.

Ja lõpetuseks pöördun ma meie Isa
poole. Õpetagu ta meid Kristust
otsima ja sama õrnalt teda kohtlema,
nagu tema seda tegi, kui ta ühte
Jeesuse kuju, mida Madridi püha
Eliisabeti kloostri püha Augustinuse
õed austasid, oma kätel hoidis.

Olgem ikka ühenduses ühiste
palvesoovidega ja usaldagem need
eriliselt õndsaima Neitsi Maarja
kätte.

Ma õnnistan teid kogu oma
armastusega!

Teie isa

+ Javier

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/prelaadi-kiri-
detsember-2007/](https://opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiridetsember-2007/) (12.03.2026)